

НАРОДЖЕННЯ СВЯТОГО ІОАННА ХРЕСТИТЕЛЯ

Лука 1, 57-66. 80

Настав час пологів Єлизавети, і вона народила сина. Її сусіди та родичі почули, що Господь виявив до неї велику милість, і раділи разом з нею. Через вісім днів прийшли обрізати дитину і хотіли назвати її Захарією, на честь батька її, але мати втрутилася, кажучи: "Ні, нехай буде він Іван". А вони їй відказали: Ніхто з твоїх родичів не має такого імені. Тоді запитали батька знаками, як він хоче назвати Його. А він попросив дощечку і написав на ній: "Йоан, ім'я йому: Іван". І враз йому розв'язалися уста і язик, і він почав говорити, благословляючи Бога. Сусіди дивувалися, і все це розповідали по всій гірській Юдеї. А всі, хто чув їх, говорили: "Хто ж це може бути, ця дитина? Бо рука Господня була з ним. Дитя виросло і зміцніло духом, і жило в пустельних місцях аж до днів свого об'явлення Ізраїлеві."

Різдво Івана нагадує нам, що ми теж є дітьми Божими, народженими в Божій родині. Через Хрещення ми поділяємо пророчу місію Христа - бути предтечами, вісниками Його присутності та спасіння.

Місія Івана полягає в тому, щоб полегшити і зробити можливою зустріч з Богом. Він іде до центру: оновитися, навернутися, щоб відкрити, слухати і слідувати Божому Слову. Все його життя має велич добре виконаної місії, здійсненої без показухи. І в ній він залишає своє життя. Його проголошення прийдешнього Царства стикається з шаленим опором тих, хто хоче побудувати своє власне царство в цьому світі. Іван відважно запечатає своє свідчення власною кров'ю.

Кожен з нас також отримав місію, яку ніхто не може замінити. Чи усвідомлюю я, що моя місія полягає в тому, щоб полегшити іншим зустріч з Ісусом? Чи здатний я зберігати мужню, постійну і рішучу позицію, чи відступаю і залишаю її на інший, більш сприятливий і менш заангажований випадок? Чи допомагаю я іншим розрізняти, що добре, а що погано, з правдою і милосердям? Чи зацікавлений я, як Ісус, у їхньому спасінні? Ми, охрещені, є пророками сьогодення! Говоріть і живіть без страху, щоб відкрити дорогу Ісусу. Сьогодні світ все ще потребує предтеч. Ісус потребує пророків з відвагою та послідовністю Івана. Щоб прокладати дорогу, випрямляти стежки, бути голосом, який волає в пустелі наших зайнятих і галасливих міст. Нам недостатньо стрибати від радості в лоні Церкви, зачинитися в Церкві, шукаючи захисту і безпеки. Ми повинні вийти на вулицю. Ми повинні простягнути палець і вказати сучасним чоловікам і жінкам на шляхи, якими проходить Господь.